

Синъ и баща немълчаха, единиятъ седналь прѣгърбениъ, а другиятъ юначио възправенъ въ мравевата.

— Той, учителътъ... — прошънна дѣдо Добри, чукна пакъ тояжката си о земята и додаде: само това си му е грижа нему: да тича по царщинска работа, затуи и припира... Токо нѣма що сега, не ще го оставиме самъ. Пъкъ и нали вече не е турско, сине, наша си е царщината, и по нея ще трѣбва да се тича... Е каква я гласите?

— У Банковата кръчма тази вечеръ кметътъ е свикаль най-първитѣ хора на веселба ужъ. Ние пъкъ ще се съберемъ въ Станювата кръчма,

— Ще каже, той ви учи, какво да правите... Хе, хе, усладилъ му се е нему селскиятъ кокълъ! А пратилъ и мене да викатъ.

— Тъй ли?

— Пратилъ.

— Учителътъ думаше да дойдешъ и ти при насъ. Нека се слуша по другитѣ села, че сме дигнали и ние тукъ глава.

— Дѣ мога сине. Нашето вече мина, ние вървѣхме въ турско. Посемъ сега редъ е вие да поемете. Е, какъ я редите кое кога ще вършите?

— Че то кметътъ глашалъ, да свика въ недѣля селото противъ учителя. Ние пъкъ ще го прѣваримъ: въ сѣбота е Кирилъ и Методий.

— Ще рече, пакъ по него вървите, — прѣкжсна старецътъ сина си. — Не трѣбва. Какво щѣлъ той да върши, нека върши, то не е до васъ. Вашето е друго, кажете на селото да му потърси смѣтка... Смѣтка да му поискате... Осемъ години той смѣтка никому не е давалъ... Това си е... И толкосъ.

Старецътъ пакъ треперѣше, той бѣше вече ядосанъ.

— И ние това мислимъ. Днесъ е четвъртъкъ, нощесъ коня ще стѣгамъ за пазаръ въ града и учителътъ ще прати въ града писмо да се слѣди тамъ за новини. А утрѣ вечеръ, като се върнатъ хората, ще пуснемъ гласъ изъ село, че на по-утрото — на Кирилъ и Методий е редъ да се стекагъ всички въ училището, за прѣгледаме смѣткитѣ на кмета си. Така сме я наредили.

Старецътъ помълча и послѣ, като се изкашли, подзе високо:

— Така е добрѣ. А ти кажи на комшиитѣ — още тази вечеръ, като се съберете, — така имъ кажи: „тате мисли, — кажи; — да я карате кротко, село сме, не е градъ; ние тукъ единъ съ другъ сме се редѣли, та трѣбва кротко да караме, да не се смразяватъ хората твърдѣ по между си, че да не разбъркаме ентенъ селото.

Родна мисль

